

Mødet den 22. Maj 1930.

(For lukkede Døre).

Fraværende: H. P. Christensen, J. Chr. Møller og Vald. Pedersen.

1. (J. Nr. 164—1930). Andragende fra Maskinarbejder L. W. Samsing, om Kommunen vil afholde Udgifterne ved hans Søns Ophold paa Statens Institut for Talelidende.

Forsørgelsesudvalget kan ikke anbefale Andragendet, da Andragerens økonomiske Forhold er saaledes, at det maa skønnes, at han selv er i Stand til at afholde Udgiften.

Kunde ikke bevilges.

2. Andragende om dansk Indfødsret fra:
 - a. (J. Nr. 15⁵—1930). Arbejdsmand Hermann Jessen.
 - b. (J. Nr. 15⁶—1930). Snedkersvend E. H. Ørtenblad.
 - c. (J. Nr. 15⁷—1930). Konservatormester C. M. Petersen.

Anbefaledes.

3. (J. Nr. 26¹—1930). Ansøgning fra Handelsmand Chr. P. Jensen om Æresoprejsning.

Kunde ikke anbefales.

4. (J. Nr. 221—1930). Udkast til Skrivelse til Indenrigsministeriet om Nedsættelse af en Kommission

til at overveje Spørgsmaalet om Indlemmelse af en Del af Viby Kommune.

Følgende Udkast forelaa:

»Fra forskellige Grundejerforeninger i Viby Kommune har Byraadet modtaget vedlagte Andragende om en Forhandling angaaende Indlemmelse af Forstadskvartererne Kongsvang, Ny Kongsvang, Rosenvænget, Fredensvang, Rosenvang, »Fælleseje« og Præstevangen under Aarhus Kommune.

I Anledning heraf indbød Byraadet ved sit Budgetudvalg Viby Sogneraad til en Forhandling om Spørgsmaalet. Paa det den 29. Marts d. A. afholdte Møde erklærede Sogneraadets Repræsentanter, at efter Raadets Mening kunde der ikke være Tale om en delvis Indlemmelse kun omfattende de af Andragerne repræsenterede Villakvarterer, idet en eventuel Indlemmelse efter Sogneraadets Mening maatte omfatte hele Viby Kommune, og hertil mente Sogneraadet ikke, at Tiden var inde nu. Mødet førte saaledes ikke til noget Resultat.

Man har derefter haft en Forhandling med Repræsentanter for de andragende Grundejerforeninger, ved hvilken Lejlighed man enedes om at rette en Anmodning til Indenrigsministeriet om at nedsætte en Kommission til at tage Spørgsmaalet om en hel eller delvis Indlemmelse af Viby Kommune under Aarhus under Overvejelse og derefter fremkomme med Forslag«.

B o r g m e s t e r e n erindrede om, at Sagen blev rejst af en Del Grundejerforeninger i Viby, og Budgetudvalget blev valgt til at forhandle med dem. Udvalget indbød først Viby Sogneraad til et Møde, men Sogneraadet erklærede, at de absolut

ikke kunde tænke sig nogen Indlemmelse af en Del af Kommunen, og at en Indlemmelse af det hele for Tiden ingen Interesse havde. Senere havde Udvalget haft et Møde med Repræsentanterne for de interesserede Foreninger, og man enedes da om at sende en Skrivelse til Ministeriet. Taleren var ikke rigtig klar over, om Udvalget havde Mandat til at sende Skrivelsen til Ministeriet, og fandt det derfor rigtigst at forelægge Sagen for Byraadet, og hvis dette godkendte Skrivelsen, vilde den altsaa blive indsendt til Ministeriet.

Leonhard Hansen fandt, at Spørgsmaalet var af saa stor Interesse, at det først burde debatteres i Aarhus Byraad. Det maatte i Forvejen slaas fast, at Beboerne i Viby ikke kan vente sig nogen øjeblikkelig Fordel af Indlemmelsen, idet Aarhus selvfølgelig ikke kunde sætte andet til Side for at skaffe de indlemmede Dele bedre Veje og Kloakforhold, Gas, Lys, Sporveje til Ydergrænserne o. s. v. Men ellers kunde Taleren paa den socialdemokratiske Gruppes Vegne anbefale, at man bemyndiger Udvalget til at indsende den foreliggende Henvendelse til Ministeriet.

Borgmesteren bemærkede, at det naturligvis ved Forhandlingen var blevet sagt, at de ikke kunde vente at faa bedre Vilkaar at leve under end de øvrige af Byens Borgere.

Holst-Knudsen kunde paa den borgerlige Gruppes Vegne tiltræde Forslaget. Taleren havde været noget betænkelig ved at støtte denne Sag, fordi Sogneraadet var saa bestemt imod det. Men Repræsentanterne fra Viby gjorde gældende, at det vilde være klogest at foretage Indlemmelsen nu, idet den senere vilde blive endnu vanskeligere at foretage. Ligeledes havde de hævdet, at Flertallet i Viby Kommune var stemt for Indlemmelsen, og

i de nævnte Distrikter endog 80—90 % af Beboerne. Hvis dette var rigtigt, kunde man med god Ret slutte sig til deres Ønske og foreslaa Nedsættelse af en saadan Kommission. Det var rigtigt, at man ikke kunde love Beboerne Guld og grønne Skove, men forøvrigt fandt Taleren Konsekvenserne mindre farlige, end det var blevet sagt, idet de fleste Veje var private, hvorfor Beboerne selv maatte bekoste Ledninger o. lign., og hvis Kommunen skulde overtage dem, kunde den kræve, at de først blev ordentlig istandsat.

B o r g m e s t e r e n vilde herefter lade Skrивelsen afgaa til Ministeriet, men man kunde næppe vente, at denne Sag vilde gaa særlig hurtigt.

Indstillingen vedtoges.
